

Faktum, som knyttede sig til en bestemt Forhandling oppe i Landstinget i Gaar, og saa er jo altsaa mit Haab om, at det ikke var det andet, han tænkte paa, gaaet i Opfyldelse.

Jeg bliver nødt til at omtale et enkelt af de Ændringsforslag, der have været fremme under Forhandlingen, nemlig Nr. 1, som er det, der har været mest omtalt. Derom har den højtærede Minister jo udtalt, at det, som det er affattet, muligvis kunde misforstaas, og at det kunde tænkes, at der blev en Nedsættelse for de Landejendomme, som give en Indtægt af mellem 3 og 4 pCt., hvis dette Ændringsforslag bliver vedtaget. Jeg maa sige, — det er blot den Ting, jeg vil bemærke, for jeg har godt været opmærksom paa det, som blev fremført af det ærede Medlem fra Faaborg (R. Christensen) under Debatten i Gaar — at selv om man vil forstaa Forslaget saaledes, som det nu er affattet, paa samme Maade som det ærede Medlem fra Faaborg, er det jo ikke nødvendigt, at man kommer til en Nedsættelse. Vi maa nemlig huske, at vi have altid Tillægs- og Fradragsprocenterne, og vi ville, hvis Lovforslaget vedtages, kunne anvende en Tillægsprocent af $33\frac{1}{3}$, for at regne med de sædvanlige lette Tal, og hvis vi anvende den, vil den vedkommende Skatteindtægt blive højere beregnet, end hvis vi forstaa Lovforslaget saadan, som vi mente, nemlig at det kun var den hafte Indtægt, der skulde beskattes med Kildeartsbeskatning. Jeg kan tage et ganske lille simpelt Regnestykke, som er let at forstaa. Vi forudsætte, at det er en Gaard paa 40,000 Kr.s Ejendomsskyld, og at Ejeren ejer Halvdelen, 20,000 Kr. Nu opgiver denne Ejer — og vi kunne ikke kassere hans Opgivelse — en Indtægt af 700 Kr. Tidligere vilde, hvis vi antog den Indtægt, Manden blive beskattet af 700 Kr. plus $33\frac{1}{3}$ pCt. i Kildeartstillæg, 233 Kr., altsaa i alt af 933 Kr. Dersom vi tage Lovforslaget med den Ændring, her er foreslaaet, vil han altsaa, selv om han opgiver 700 Kr., faa en Skatteindtægt af 800 Kr. Hvis der ikke sker noget Kildeartstillæg, faar han en Nedsættelse af 133 Kr. Men bruge vi Tillægsprocenten og sige, at han skal have $33\frac{1}{3}$ pCt. Tillæg, bliver det af de 800 Kr. 266 Kr., hvorved han vil faa en Skatteindtægt af 1066 Kr. Forstaa vi Lovparagraffen saaledes eller gøre en lille Ændring ved den saaledes, at det kun bliver den virkelig hafte Indtægt, der kildeartsbeskattes, vil hans beregnede Skatteindtægt blive 1033

Kr., altsaa mindre, end hvis vi benytte Tillægsprocenten. Imidlertid skal jeg ikke have noget imod for mit Vedkommende — det er ikke mig eller mit Parti, der har lavet Ændringsforslaget, vi ere gaaede med til det, jeg dog kun efter en lille Smule Betænkelighed — at det bliver ændret i den Retning, at den Indtægt, han virkelig har haft af sin faste Ejendom, ogsaa kan forhøjes med Kildeartsbeskatning. Det er selvfølgelig det retfærdigste.

Saa har jeg en lille Bemærkning at gøre til den højtærede Minister. Den højtærede Minister var i Gaar i sin Omtale af vort Ændringsforslag til § 27 om, at man skal slette det andet Stykke, der gaar ud paa, at hvor Udpantning forgæves er forsøgt for en Mands Skat, skal Udpantning kunne foretages i Hustruens Ejendele — den højtærede Minister var saa glad ved, at han kunde angribe dette Ændringsforslag som ganske ulogisk. Det elskværdige Smil, hvormed den højtærede Indenrigsminister sædvanlig holder sine Taler, lyste paa hans Ansigt som en hel Sol, da han endelig kunde sige, at den Stilling, som Loven indtog til dette Spørgsmaal, var absolut logisk. Det forstaaer jeg nu saa godt. Det er jo i det hele taget glædeligt at kunne finde Logik i et Lovforslag, som man har fremsat, og jeg forstaaer, hvilken Glæde det maa fremkalde hos Skattelovenes Fædre, hvortil jo ogsaa den højtærede Indenrigsminister hører, naar de i disse Love endelig finde noget, de kunne synes er helt og aldeles logisk; vi andre, som ikke ere saa glade ved disse Skattelove, finde jo rigtignok, at er der noget, man ikke kan sige om dem, saa er det, at de have nogen Styrke i logisk Henseende. Den Masse Klager, de have medført, og de uendelige Forhandlinger, de have affødt her i Tinget — og jeg tvivler ikke om, at de ville vedblive at afføde dem, fordi Skattelovene ere i høj Grad ulogiske og ikke kunne logisk og konsekvent gennemføres — have vist, at man virkelig maa være glad, hvis man i dem kan finde noget, der er rigtig logisk. Men det er nu ikke Tilfældet, at den Forklaring, som den højtærede Minister gav, er logisk. Stillingen skulde altsaa være den: en Husbond beskattes ikke alene af sin egen Indtægt, men ogsaa af den Indtægt, Hustruen har, ogsaa af sit Selverhverv, og, ræsonnerede den højtærede Minister og de øvrige, som holde paa denne Stilling: naar han altsaa skal opføre paa sin Selvangivelse ikke alene sin egen, men ogsaa Hustruens Indtægt, og Skatten saa udebliver, saa er det ganske